

«ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ».

"Bartholomew's Kolymbari Council."

by Archon Elias Damianakis

ArchonElias.com

με τον

αγογράφο

Ηλίας Δαμιανάκης

Άρχων της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας

Στη σφαίρα της πρόσφατης διαδικτυακής δραστηριότητας στους ρωσικούς εθνικιστικούς κύκλους, έχει γίνει μια ενδιαφέρουσα προσπάθεια να αναζωπυρωθούν οι συζητήσεις γύρω από την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο στην Κρήτη. Παραδόξως, κατάφεραν να το συνδέσουν με το ζήτημα της Ουκρανίας – το ευφάνταστο άλμα, δεν θα λέγατε; Αυτή η προοπτική έχει κερδίσει έλξη μεταξύ των υποστηρικτών που διαδίδουν αυτήν την αφήγηση στο διαδίκτυο.

Επιτρέψτε μου να σας χαρίσω μια διαφορετική ιστορία, θα ήθελα να σας παρουσιάσω έναν εναλλακτικό λογαριασμό για το «Συμβούλιο Κολυμπαρίου του Βαρθολομαίου». Αυτή η έκδοση προσφέρει μια διαφορετική οπτική των γεγονότων, με στόχο να παρέχει μια πιο λεπτή κατανόηση. Είμαι πραγματικά περίεργος να ακούσω τις σκέψεις σας για αυτήν την απόδοση των γεγονότων.

Αποδεικνύοντας κατηγορηματικά, η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος στην Κρήτη ήταν κάθε άλλο παρά η αυτοσχέδια «κρητική καταστροφή», όπως χαρακτηρίστηκε από τον Jatras, έναν πρώην διπλωμάτη των ΗΠΑ αμφιβόλου φήμης, που τώρα φαντάζεται τον εαυτό του μέτριο μπλόγκερ.

Ο Πατριάρχης της Μόσχας, ένθερμος υποστηρικτής του Κρεμλίνου που εμπλέκεται συχνά σε πολιτικές υποθέσεις, υποστηρίζει ότι η ένοπλη επέμβαση είναι επιτακτική. Υποστηρίζει ότι οι πολιτικές διαδικασίες απέτυχαν να φέρουν αξιοσημείωτες βελτιώσεις σε αθώες ζωές, υποστηρίζοντας έτσι τη στρατιωτική επιθετικότητα μεταμφιεσμένη σε προστασία. Επικαλείται με συνέπεια αφηγήσεις Χριστιανών που υποφέρουν, απαχθέντες κληρικούς και βεβηλωμένες εκκλησίες σε περιοχές που στοχοποιήθηκαν από τις επιδιωκόμενες εισβολές του Πούτιν, απηχώντας τα ίδια θέματα που χρησιμοποιήθηκαν επί του παρόντος κατά τον πόλεμο της Ουκρανίας.

Ο Πατριάρχης Κύριλλος, ένας εξέχων συνήγορος του Προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν, φτάνει στο σημείο να ευλογεί αυτούς τους πολέμους ως «ηρωικές πράξεις» και ως αδελφοκτόνους «οι νεκροί πολέμου συγχωρούνται οι αμαρτίες τους». Ο Πάπας Φραγκίσκος προειδοποίησε τον Πατριάρχη Κύριλλο να μην γίνει απλό όργανο του Πούτιν, αποκαλώντας τον «το αγόρι του βωμού του Πούτιν». Τι σχέση έχει αυτό με την Κρήτη;

Αν ταξιδέψουμε πίσω στο χρόνο, σε κάτι που μοιάζει με μια αιωνιότητα πριν, όταν οι Ορθόδοξες Εκκλησίες κατέληξαν ομόφωνα να συγκαλέσουν μια βαρυσήμαντη Αγία και Μεγάλη Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη, τη σημερινή Κωνσταντινούπολη. Αυτό το εμβληματικό γεγονός βρισκόταν στα σκαριά για περισσότερα από 55 χρόνια, αν και με διακοπές. Ωστόσο, είναι ευδιάκριτο ότι οι ενέργειες του πατριάρχη της Μόσχας έχουν κλιμακωθεί με όρους υποκρισίας.

Στις αρχές του 20ου αιώνα πραγματοποιήθηκαν δύο διορθόδοξες συνελεύσεις υπό την αιγίδα της Εκκλησίας της Κωνσταντινούπολης: το Διορθόδοξο Συνέδριο στην Κωνσταντινούπολη το 1923 και η Διορθόδοξη Προπαρασκευαστική Επιτροπή το 1930 στη Μονή Βατοπεδίου του Αγίου Όρους. Σε μια συνεχιζόμενη ιστορική προσπάθεια υπονόμευσης του Οικουμενικού Πατριαρχείου, η εκκλησία της Μόσχας, υπό την επιρροή του

Στάλιν, φιλοξένησε δύο συνέδρια στη Μόσχα το 1948 και το 1958. Αυτά ήταν οι σπόροι των συνεχιζόμενων σοβιετικών προσπαθειών ήπιας εξουσίας, οι καρποί των οποίων είναι εμφανείς σήμερα.

Ουσιαστικά θεμέλια για μια Πανορθόδοξη Σύνοδο ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο του 1961 με την εναρκτήρια Πανορθόδοξη Διάσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη στη Ρόδο, Ελλάδα. Απευθυνόμενος στην έναρξη της Διάσκεψης, ο Αρχιεπίσκοπος του Γιαροσλάβλ και του Ροστόφ Νικοδύμ, ο οποίος ηγήθηκε της αντιπροσωπείας της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, εκ των υστέρων ιστορικά σημείωσε ειρωνικά:

“Βλέπουμε στην πανορθόδοξη συνάντησή μας ένα ορατό σημάδι της ευεργεσίας του Θεού προς τις προσπάθειες όλων των Ορθοδόξων Εκκλησιών να εδραιώσουν την πανορθόδοξη ενότητα και να ενισχύσουν τη συνεργασία τους.”

Κατά τα έτη μεταξύ 1961 και 1977, η επιτροπή ασχολήθηκε με θεολογικά, κανονικά, λειτουργικά και άλλα ζητήματα που απαιτούσαν συναίνεση. Με απλούς όρους, γνώρισαν ο ένας τον άλλον με προσωπικούς όρους, έχοντας χωριστεί από καταπιεστικές περιφερειακές κυβερνήσεις. Το 1986, οι προσπάθειες της επιτροπής έθεσαν τις βάσεις για την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο του 2016. Από το 1986 έως το 1990, το επίκεντρο ήταν η οριστικοποίηση θεμάτων ημερήσιας διάταξης, εγγράφων που αφορούσαν τους ρόλους των επισκόπων, τις διαχριστιανικές σχέσεις, τις παραδόσεις και τις πρακτικές. Οι συναντήσεις πριν από το Συμβούλιο πραγματοποιήθηκαν από το 1990 έως το 2016. Αξιοσημείωτες και μακροχρόνιες συναντήσεις περιελάμβαναν εκείνες στη Γενεύη το 1990, το 1993, το 1999, το 2008 και την Κωνσταντινούπολη το 2013 και το 2014.

Το 2014, ο Πούτιν εισβάλλει στην Κριμαία που ξεκινά τον σημερινό αδελφοκτόνο πόλεμο στην Ουκρανία. Αυτή η εισβολή και η απτή ανάμειξη του Πατριάρχη Κυρίλλου, των Ουκρανών επισκόπων και του κλήρου του στη σύγκρουση θα ήταν καθοριστική καθώς «οι Ουκρανοί αποφεύγουν μια εκκλησία που θεωρείται εργαλείο του Κρεμλίνου». Αυτό σε συνδυασμό με το στομπάρισμα των επισκόπων του Κρεμλίνου -για έναν αιώνα, τα αιτήματα του Κιέβου για αυτονομία οδηγούν στην τελική παραχώρηση αυτοκεφαλίας το 2018 στην Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Το προσωπικό συμφέρον της Μόσχας γίνεται επίσης έκδηλο στην προθυμία της να εκμεταλλευτεί τις γεωπολιτικές καταστάσεις προς όφελος που αντιλαμβάνεται εγωιστικά. Είτε αξιοποιεί πολιτικές σχέσεις είτε χρησιμοποιεί τους στενούς δεσμούς του με ορισμένες κυβερνήσεις, ο πατριάρχης Μόσχας έχει επιδείξει μια υπολογισμένη προσέγγιση για να προωθήσει τη δική του θέση, ακόμη και αν αυτό σημαίνει ότι αγνοεί τις

συλλογικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων που πρέπει να διέπουν την Ορθόδοξη Εκκλησία. Αυτό το προσωπικό συμφέρον εντάθηκε με την πάροδο του χρόνου, όπως θα δούμε.

Στις 24 Νοεμβρίου 2015, ένα μαχητικό αεροσκάφος F-16 της τουρκικής Πολεμικής Αεροπορίας κατέρριψε ένα ρωσικό επιθετικό αεροσκάφος κοντά στα σύνορα Συρίας-Τουρκίας. Αυτό έδωσε στην ιεραρχία της Μόσχας άλλη μια δικαιολογία για να δηλώσουν πρόωρα την αδυναμία τους να παραστούν στο συμβούλιο, αυτή τη φορά: «όχι στο έδαφος των εχθρών μας». Κατά τη διάρκεια αυτών των τραγικών γεγονότων θυμόμαστε τον πατριάρχη Κύριλλο να διακηρύσσει ότι «η Δύση έπαψε να είναι χριστιανική...»

Ο Άγιος Πολεμιστής του Κρεμλίνου Ο εκπρόσωπος της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ευλόγησε τη συριακή επέμβαση του Βλαντιμίρ Πούτιν ως ιερή σταυροφορία.

Ωστόσο, ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος δεν επέτρεψε αυτές οι κατηγορίες να εμποδίσουν τη σύνοδο. Τον Ιανουάριο του 2016 μια έκτακτη προσυνοδική συγκέντρωση αποφάσισε να μεταφερθεί ο χώρος από την ιστορική Αγία Ερίνη στην Κωνσταντινούπολη στην πανεπιστημιούπολη της Ιεράς Μονής Οδηγήτριας Γωνιάς Κολυμπαρίου Κρήτης. Αυτό πληρούσε τόσο τις εκκλησιαστικές προϋποθέσεις που έπρεπε να τηρούνται στη δικαιοδοσία της Κωνσταντινούπολης όσο και τις γεωπολιτικές απαιτήσεις όχι στο τουρκικό έδαφος «του εχθρού της Ρωσίας».

Ενόψει της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου των Ορθοδόξων Εκκλησιών στις γαλήνιες ακτές της Κρήτης το 2016, προέκυψε μια έντονη αντίθεση. Η Μόσχα χρηματοδότησε ρωσικές εθνικιστικές ομάδες, υποστηριζόμενες από επισκόπους και ιερείς του Πατριάρχη Μόσχας, εμφανίστηκαν παντού και ιδιαίτερα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπου υποκίνησαν και διοργάνωσαν πολλές διαμαρτυρίες εναντίον: του Οικουμενικού Πατριαρχείου, του Πατριάρχη Βαρθολομαίου, του μυθιστορήματος «Κολυμβάρι» και της Δύσης συνολικά. απεικονίζοντάς τους ως «αντίχριστους» και «πνευματικούς επιτιθέμενους».

Μέσα στην ατμόσφαιρα άνευ προηγουμένου ενότητας και ενθουσιασμού μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών, οι ίντριγκες της Μόσχας εισάγουν έναν καταστροφικό υπαινιγμό στις διαδικασίες. Η σύνοδος που φιλοξένησε το Οικουμενικό Πατριαρχείο προοριζόταν να είναι μια ηχηρή επιβεβαίωση της ενότητας, της κανονικής εξουσίας, ένας φάρος συνοχής στον κόσμο. Ωστόσο, οι ενέργειες της Μόσχας φώτισαν μια βαθιά ριζωμένη επιθυμία να διαβρωθεί αυτή η εξουσία και να κατακτήσουν οι ίδιοι την ηγεσία.

Αυτό το μοτίβο υπονόμησης του Οικουμενικού Πατριαρχείου δεν απέχει πολύ από το να είναι καινούργιο. Οι ιστορικές προσπάθειες της Μόσχας να ελαχιστοποιήσει την ηγεσία της Κωνσταντινούπολης, που καταδεικνύονται μέσω των δικών της συνεδρίων και συνελεύσεων, αποτελούν παράδειγμα μιας μακροχρόνιας φιλοδοξίας μέχρι σήμερα. Οι προετοιμασίες του συμβουλίου του 2016 χρησίμευσαν ως το τελευταίο στάδιο για τη Μόσχα για να διεκδικήσει την επιθυμητή κυριαρχία της στον Ορθόδοξο κόσμο.

Παρά τις διαφωνίες, όλοι υπέγραψαν και δεσμεύτηκαν να παρευρεθούν. Διεξήχθη από τις 20 έως τις 26 Ιουνίου 2016, στο ελληνικό νησί της Κρήτης, τρεις από τις 14 Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες που πιέζονταν ανοιχτά από το Πατριαρχείο Μόσχας αντιμετώπισαν υποτιθέμενα εμπόδια:

- Η Βουλγαρική Εκκλησία, ένας σταθερός σύμμαχος των Μοσχοβιτών, ισχυρίστηκε ότι το συμβούλιο ήταν πολύ ακριβό. Όντας υποχρεωμένοι να ακολουθήσουν τις οδηγίες του Κρεμλίνου, το έκαναν.
- Η Αντιόχεια διευκρίνισε τις συνεχιζόμενες περιπλοκές που σχετίζονται με τον πόλεμο και εκμεταλλεύτηκε μια εδαφική διαμάχη με το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, το Κατάρ ήταν δικαιολογία για την απουσία.
- Η Γεωργιανή Εκκλησία ισχυρίστηκε ως πρόσχημα μια αδύναμη «διαδικαστική» διαφωνία.

Μετά από όλες τις τροποποιήσεις (ημερήσια διάταξη, ημερομηνία, τοποθεσία...), με συμπάθεια προς τα ρητά της Μόσχας, η Εκκλησία της Μόσχας συνέχισε να εγείρει παράπονα σχετικά με τον τόπο διεξαγωγής μέσω μιας προσποιημένης «διαμάχης για το διάγραμμα θέσεων» ως κύριο λόγο για τη μη συμμετοχή. Εν τω μεταξύ ο Πατριάρχης Κύριλλος έχρισε τον εαυτό του «δικαστή των φιλονικιών» δίνοντας προτεραιότητα στις τρεις ψευδο-διαφωνίες: «Χρήμα, Κατάρ και Διαδικασία» πάνω από την Ορθόδοξη ενότητα ή ακόμη και να αντιμετωπίσει αυτά τα ζητήματα, στη σύνοδο! **Ανάξιοι!**

Για άλλη μια φορά, η συνεχιζόμενη αταίριαστη μαρτυρία του Πατριαρχείου Μόσχας εμφανίστηκε πλήρως, υπογραμμίζοντας περαιτέρω την επίμονη διαφωνία του. Λίγο πριν από την έναρξη του συμβουλίου, ο Μητροπολίτης Ιλαρίων (Alfeyev) Volokolamsk, συνοδευόμενος από τα ΜΜΕ, ταξίδεψε στην Κρήτη με μια ζωηρή αίσθηση σοβαρότητας. Ο στόχος του ήταν να αντιμετωπίσει αυτό που θεωρούσε «αντικανονική» διάταξη της μαργαρίτας. Αυτό το περιστατικό ήταν παράδειγμα της αποκλίνουσας στάσης της εκκλησίας της Μόσχας, αποσπώντας την προσοχή από τα κρίσιμα ζητήματα που επρόκειτο να αντιμετωπίσει η Ορθοδοξία.

Τελικά, η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Κρήτης στάθηκε ως μαρτυρία ενότητας μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Καθώς εκτυλίσσεται η ιστορία της Συνόδου της Κρήτης, χρησιμεύει ως απόδειξη της διαρκούς σημασίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Στο εξελισσόμενο τοπίο της Ορθοδοξίας, παραμένει ένας φάρος που οδηγεί τους πιστούς στα ταραχώδη νερά της ιστορίας. Αυτή η ιστορία χρησιμεύει ως έντονη υπενθύμιση ότι ενώ η ενότητα παραμένει ένας υψηλός στόχος, η επιδίωξη δύναμης και επιρροής μπορεί να ρίξει μεγάλες σκιές, απειλώντας να κρύψει το φως της κοινής πίστης και σκοπού ακόμη και στις πιο ευγενείς προσπάθειες.

Κατά τη διάρκεια της δυναμικής της εξουσίας και των όχι και τόσο λεπτών ρωσικών μηχανοραφιών που χαρακτηρίζουν την πατριαρχία με βάση το Κρεμλίνο, μια προσωπικότητα ξεχώρισε ως υπόδειγμα ακλόνητης ηγεσίας και φάρος ενότητας: ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος. Με ένα όραμα που ξεπερνούσε τις γεωπολιτικές ατζέντες, η ακλόνητη δέσμευση του Βαρθολομαίου στον σκοπό του συμβουλίου έλαμψε μέσα από την ομίχλη της διχόνοιας.

Η ηγεσία του Βαρθολομαίου κατά τη διάρκεια της συνόδου ενσάρκωσε τον ιστορικό ρόλο του Οικουμενικού Πατριαρχείου ως ενωτική δύναμη στον Ορθόδοξο κόσμο. Ως «πρώτος μεταξύ ίσων», η εξουσία του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως προέρχεται από την ιστορική αποστολική καταγωγή του, αιώνες παράδοσης, που αντικατοπτρίζουν την ιστορική σημασία της εκκλησίας για την προώθηση του διαλόγου, τη διατήρηση της Ορθόδοξης ενότητας.

Η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ρωσίας που είχε εγκριθεί στις 4 Μαΐου περιλάμβανε τους ακόλουθους επισκόπους:

- Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος .
- Μητροπολίτης Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Onufriy (Berezovsky) .
- Μητροπολίτης Juvenal (Ρογarkov) Krutitsy και Kolomna.
- Μητροπολίτης Βλαδίμηρος (Κανταριανός) Κισινέφ και πάσης Μολδαβίας.
- Μητροπολίτης Αστάνα και Καζακστάν Αλέξανδρος (Μογκίλιοφ)
- Μητροπολίτης Βικέντιος (Μοράρ) Τασκένδης και Ουζμπεκιστάν,
- Μητροπολίτης Αγίας Πετρούπολης και Γειτονιάς Barsanuphius (Sudakov) Καγκελάριος του Πατριαρχείου Μόσχας.
- Μητροπολίτης Μινσκ και Ζασλάβλ Παύλος (Ροπομαργον) Πατριαρχικός Έξαρχος πάσης Λευκορωσίας.
- Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίων (Αλφέγιεφ) εξωτερικών εκκλησιαστικών σχέσεων Πατριαρχείου Μόσχας.
- Μητροπολίτης Οδησσού και Ιζμαήλ Αγαθάγγελος (Σαβίν) .
- Μητροπολίτης Ρίγας και πάσης Λετονίας Αλέξανδρος (Kudryashov) .
- Μητροπολίτης Novosibirsk και Berdsk Tikhon (Yemelyanov) .
- Μητροπολίτης Τερνοπόλεως και Κρεμενέτς Σέργιος (Γενσίτσκι) .
- Μητροπολίτης Αικατερινούπολης και Verkhoturye Κύριλλος (Nakonechny) .
- Μητροπολίτης Ροστόφ και Νοβοσερκάσκ Μερκούριος (Ιβάνοφ) .
- Μητροπολίτης Luhansk και Alchevsk Mitrophan (Yourchuk) πρόεδρος τμήματος Ουκρανίας
- Μητροπολίτης Nizniiy Novrogod και Arzamas Γεώργιος (Danilov) .
- Μητροπολίτης Αντώνιος (Ρακαγνχ) Borispol και Bronary, καγκελάριος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ουκρανίας.
- Αρχιεπίσκοπος Βερολίνου-Γερμανίας και Μεγάλης Βρετανίας Μάρκος (Arndt) .
- Αρχιεπίσκοπος Βίλνας και Λιθουανίας Ιννοκέντιος (Βασίλιεφ) .
- Αρχιεπίσκοπος Novogrudok και Slonim Gurius (Apalko) .
- Αρχιεπίσκοπος Σεντάι Σεραφείμ (Τσουτζιέ) .
- Αρχιεπίσκοπος Ιωάννης (Ρανλίκιν) Magadan και Sinegorye.
- Αρχιεπίσκοπος Λάζαρ (Γκουρκίν) Νάρβα και Πριχούντζε.
- Επίσκοπος Anthony (Sevryuk) Bogorodsk.